

ДОВИЖДАНЕ ЗАСЕГА

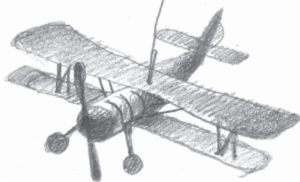
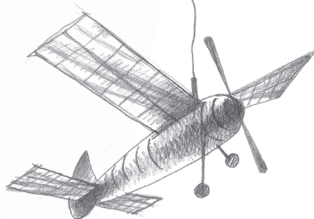

ЛОРИ ФРАНКЕЛ

серия • познай себе си •

ДОБУХДАЙТЕ ЗАЧЕТА

За автора

ЛОРИ ФРАНКТЪЛ живее на един много стръмен хълм в Сиатъл заедно със съпруга си, четиригодишния им син, любимото бордър коли и планина от книги. Родена е на Източното крайбрежие – факт, за който хората често се досещат, още преди да е казала и дума. Автор е на два романа – *Атласът на любовта* и *Движдане засега*, а в момента работи върху третата си книга. Лори изоставя кариерата си на колежански преподавател по творческо писане, литература и социология на пола и с вълнение, почит, благодарност, а на моменти и с ужас посвещава цялото си време на писателското поприще. Освен това е почитател на бейзбола, обича супите, театъра и практикува йога. И още – Лори обича четенето и читателските клубове, и е член на *Seattle7Writers*.

Компютърният програмист Сам, работещ в компания за онлайн запознанства, създава програма за търсене на сродни души. Самият той среща своята сродна душа, Мередит, благодарение на тази програма. Това е неговата голяма любов. Когато бабата на Мередит почива, Сам създава нейна компютърна проекция, основана на електронния ѝ архив от имейли, фейсбук публикации и видеоразговори, като иска да помогне на приятелката си да преодолее дълбоката си скръб и да се сбoguва по-леко с възрастната жена. Този софтуер добива популярност и се оказва изненадващо успешен – мнозина са онези, които трудно понасят загубата на своите близки и имат нужда да продължат да общуват с тях. Възможно ли е една компютърна програма да заличи границите между живота и смъртта? Илюзия ли е този вид общуване или е нещо повече – надникване в полета, чужди на реалния живот? Утешима ли е болката по изгубените любими хора? Това е роман за любовта, която преминава границите на живота, когато различните обстоятелства разделят хората.

ЛОРИ ФРАНКЕЛ

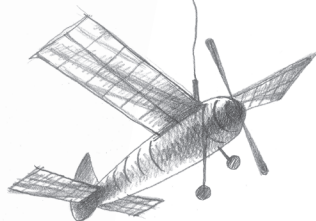
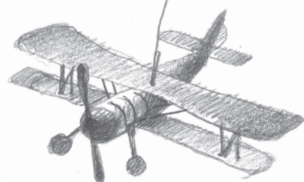
Превод от английски Ирма Йорданова

с е р и я

• п о з н а й с е б е с я •

ДОВУХАЙТЕ ЗАЧЕТА

Ако искате да закупите книги на ИК „Кибеа“, можете да ги поръчате чрез най-близкия до вас книготърговец, или на телефон (02) 988 0193, както и на електронните ни пощи bookstore@kibea.net и office@kibea.net.

ЦЕНТЪР ЗА КНИГИ И ЗДРАВЕ „КИБЕА“

София 1000, ул. „Д-р Вълкович“ №2А
(близо до ул. „Ангел Кънчев“ и ул. „Солунска“)

Фирмена книжарница: 988 0193

Laurie Frankel

GOODBYE FOR NOW

Copyright © 2012 by Laurie Frankel

Всички права запазени.

© Издателска къща „Кибеа“, 2014

© Ирма Йорданова, превод, 2014

© Красимира Деспотова, графичен дизайн, 2014

ISBN 978–954–474–632–2

СЪДЪРЖАНИЕ

ЧАСТ 1

Супер апликейшън	11
Момичето от съседния офис	22
Разговор от Лондон	28
Ливи	38
Какво щеше да каже Ливи	44
Да помниш без спомен	54
Има кой да го получи	63
Не е никакво проникновение	71
Добре, все пак донякъде е проникновение	75
Видеото уби радиозвездата	81
Денят на благодарността	96
Братовчедът Даш	113
На плажа	119
Не-Сам	127

ЧАСТ 2

Поща от отвъдното	141
Мълвата	155
Пени	166
Оттук нататък ни предстои само спускане надолу	176
Онова, което Сам никога не бе очаквал	181
Албърт	199
Вече дори това не помага	205
Празненство	223
„Сейнт Джайлс“	235
Потребителите на Дейвид	253
Ще се видим скоро	261

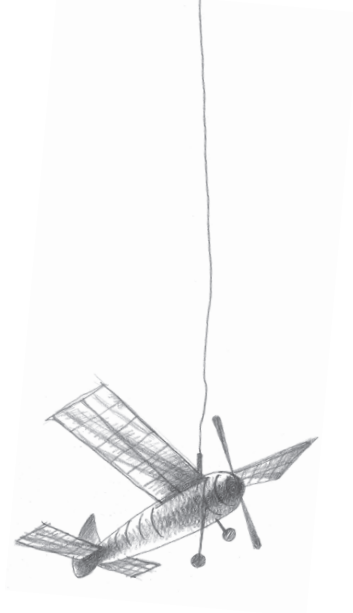
ЧАСТ 3

Тленни останки	275
Нищо не е наред	288
Любовно писмо	295
Бал	297
Любовно писмо	306
Все по-отдалечени	307
Любовно писмо	323
Сърцата греят, когато любимите хора са близо	324
Любовно писмо	330
Свята нощ	331
За отминалите дни	338
Любовно писмо	345
Смъртта не е мъртва	347
Любовно писмо	356
Почивай в мир, Пени	357
Стената	363
Любовно писмо	372
Несъвършени спомени	375
Любовно писмо	380
Благодарности	382

*На баща ми, Дейв Франкел,
който наистина успя да препрограмира
нашия Commodore VIC-20*, така че
да допуска аритметични грешки,
за да ми помогне да подобря самочувствието
и математическите си умения
(в крайна сметка постигнах успех само в едното).*

*И на майка ми, Сю Франкел,
която нарича романите ми свои „внуци“.*

* Първият цветен 8-битов компютър. – Бел. прев.

ЧАСТ

И след нас
ще остане
само любов.

ФИЛИП
ЛАРКИН

„Гробницата
Арунгел“

СУПЕР АПЛИКЕЙШЪН

Сам Елинг регистрираше профила си в сайта за запознанства и се чудеше дали да се смее или да плаче. Току що се беше описал като човек „с чувство за хумор“ и бе оценил мъжествеността си на осем от десет възможни точки, след което се замисли, че цялата тази история е адски тъпа и че така или инак никой от мъжете, които познава, не би си дал по-малко от осем точки. Сега започна да разсъждава кои са петте неща, без които не може да живее. Би могъл като повечето кандидати например да напише: 1. Въздух 2. Вода 3. Подслон – или нещо в този дух, все така вълнуващо. (Според него швейцарското сирене би било идеално допълнение към този списък. Или може би витамин D, но предвид факта, че живееше в Суатъл, явно се справяше добре и без него.) Другата възможност беше да поеме в техническа посока – 1. Лаптоп 2. Още един лаптоп 3. Таблет 4. Интернет и 5. Айфон – само че така рискуваше да го вземат за компютърен маниак. Не че не беше компютърен маниак, но не му се щеше да си проличава веднага. А можеше да тръгне и по сантименталната линия – 1. Снимка от сватбата на родителите му 2. Щастливата монета на дядо 3. Програмата от първото му училищно представление 4. Писмото, че съм приет в Масачузетския институт и 5. Първата касетка, записана за мен от момиче – но подозираше, че това ще постави под съмнение осемте му точки по скалата на мъжестве-

ността. Разбира се, и гурме вариантът не беше за изхвърляне – 1. Швейцарско сирене (изпитваше силна и необяснима страст към него) 2. Шоколадов сладолед 3. Меко сирене 4. Пица „Палиачи“ и 5. Двойно кафе лате – но това пък нямаше да е напълно вярно. Определено можеше да живее без тези неща, макар и трудно.

Ако се затрудняваше да определи без кои пет неща животът му би бил немислим, нямаше никакви колебания относно петте неща, които характеризираха настоящото му занимание: 1. Досадно 2. Цинично 3. Нетактично 4. Смущаващо и 5. Напълно безсмислено. Нямаше никакви хобита, тъй като работеше денонощно, което пък от своя страна беше и причината да няма гадже. Ако не работеше денонощно (или ако не беше софтуерен инженер и колегите му не бяха само мъже), щеше да има време за най-различни занимания, вписващи се в графата „Хоби“, но тогава пък едва ли щеше да се нуждае от онлайн профил за запознанства. Да, беше компютърен маниак, но освен това беше умен, забавен и с прилична външност. Просто не разполагаше с пет хобита или с пет остроумни неща, без които не може да живее, нито с пет интересни вещи на нощното си шкафче (тук реално би трябвало да отговори: 1. Чаша, пълна до половината с вода 2. Чаша, пълна една четвърт с вода 3. Празна чаша за вода 4. Кутия със смачкани използвани салфетки 5. Още една кутия със смачкани използвани салфетки), нито пък пет красиви мечти за бъдещето (например „Никога повече да не правя това, което правя в момента“, повторено пет пъти). Не се интересуваше и от чуждите хобита, житейски изисквания, нощни шкафчета или бъдещи очаквания. Беше отговарял хиляди пъти и по всякакъв начин на подобни нелепи въпроси, беше се срещал с не едно и две момичета, и отлично знаеше до какво води цялата тази безсмислица. До една гигантска безсмислица. Ако се спреш на кандидатки, чийто профил изглежда сравнително нормално и които не могат да живеят без книги, нещо за писане, лампа за четене, радио с часовник и клетъчен телефон например, си обречен на смърт от отегчение. Ако избереш нещо малко по-шантаво (1.

Жълт дъждобран 2. Полароидна камера 3. Газирана лимонова вода 4. Снимка на Гъртруг Стайн 5. Пластмасов модел на председателя Мао), има риск да бъдеш задушен от нечия егоцентрична личност. Ако предпочетеш Нея, съвършено подходящата във всяко едно отношение („Ами, лаптоп и нищо друго, защото, честно казано, това е единственото, от което наистина имам нужда“), получаващ компютърен маниак на токчета, който до такава степен прилича на колегата ти в офиса, че се питаш дали междувременно той не е претърпял не много убедителна операция за смяна на пола, без да те уведоми. Това е, общо взето. Изборът ти се свежда до: 1. Отегчителните 2. Странните или 3. Тревър Андерсън*.

Наистина имаше пет неща, без които Сам не можеше да живее: сарказъм, ирония, подигравка, снизхождение, цинизъм. И без още нещо, разбира се. Ако не беше то, нямаше да си търси гажета онлайн. Щеше да се настани удобно нейде из партерния си апартамент и да се наслаждава на собствената си компания (плюс ЕксБокс, Плейстейшън, петдесет и петинчов плазмен телевизор и несметни количества начос** за микровълнова). Вместо това обаче, той опитваше за пореден път. Това не издава ли оптимизъм и копнеж за любов (и за надежда, за радост, за топлина, за щедрост, за някого, когото да целуваш за лека нощ)?... Но пък е прекалено лъгаво, за да го впише в твения си онлайн профил.

Проблемът на онлайн профилите е в това, че хората по принцип не казват истината – а дори и да искаха, не биха могли да я изразят. Нещата, които държи човек на нощното си шкафче, не са способни да разкрият душата му. Невъзможно е да дефинираме ясно, категорично и разбираемо надеждите за бъдещето пред напълно непознати. Попълването на празни полета в анкетни карти е забавно, но не влияе на развитието на една връзка в дългосрочен план. (Пък и не е чак толкова забавно.) До-

* Герой на Жул Верн от „Пътешествие до центъра на Земята“. – Бел. рег.

** Традиционно мексиканско ястие на основата на царевичен чипс. – Бел. рег.

ри въпросите, които изискват еднозначен отговор, не биха ни дали онова, което искаме да узнаем. Ето например, Сам имаше желание да излиза с жена, която може да готви и го прави с удоволствие, но нямаше желание да излиза с някоя властна домакиня, която следи фанатично и денонощно за чистота (Сам не беше чистофайник). Не искаше жена, която да готви, само защото е убедена, че мястото ѝ е вкъщи до печката, а целта на живота ѝ е да обслужва мъжа (Сам беше феминист). Не искаше от нея да готви, за да задоволява потребността му да се храни единствено с органична, пълноценна, без химикали, екологично чиста, пълнозърнеста, необработена, веганска храна, местно производство (за справка: страстта му към млечни продукти). Не, искането му беше мотивирано само от собственото му неумение да готви. Тъй като и двамата трябва все пак някак да се изхранват, тя би могла да готви, а в замяна той да поеме някое от другите досадни домакински задължения – да мие чинии, да сгъва дрехи или да излъсква банята. Само че нямаше къде да впише всички тези подробности в онлайн формата за попълване, нито имаше къде да отбележи, че беше от този тип мъже, които намират подобни незначителни грехоци за важни.

Мъжете също имат своите съкровени стремежи. Не тези, за които всеки се сеща. Е, включително и тях, но дълбоко в сърцето си Сам мечтаеше за друго. Сам мечтаеше да има до себе си някой, с когото да ходи на ресторант в петък вечер и с когото да се събужда в събота сутрин. Някой, с когото да ходи на музей, на кино, на театър, на парти, на мач, на дълъг уикенд, на дневна екскурзия с колело, на ски-ваканция, на родителска среща, на дегустация на вино, на служебни срещи. Последното беше от особена важност, тъй като Сам работеше във фирма за виртуални запознанства, чиято онлайн платформа му създаваше толкова главоболия в момента. Тази фирма наемаше превзети и важни служители, предимно мъже, които водеха със себе си превзети и важни придружители, предимно жени, на многобройни превзети и важни официални

гала вечери, изискващи черна папийонка. Сам никога не бе притежавал папийонка в какъвто и да било цвят, преди да получи тази работа. Той не беше нито превзет, нито важен и се надяваше, че позицията му на софтуерен инженер, обитаващ офисна кутийка с три стени и заобиколен от други софтуерни инженери в тениски с неясни математически послания, герои от „Стар Трек“ или седемстенни кубове на Рубик, го спасява от напрежението на подобни служебни мероприятия. Само че адвокатите, вицепрезидентите, важните персони, финансовите директори и инвеститорите на компанията не следваха тази логическа линия и тъй като основната фирмена дейност бяха онлайн запознанствата, явяването на фирмено събитие без придружител определено беше нездравословен за кариерата ход. За Сам тези вечери бяха мъчителни дълги часове, в които той, опакован в прекалено тесен смокинг, разменяше нелепи вицове с останалите нелепи софтуерни инженери, които нямаха приятелки. Наливаха се с водка-тоник и се опитваха да удавят безпокойството си, че никога няма да срещнат любовта.

В гимназиалните години в Балтимор, Холи Палънтайн някак успя да стигне до готината му душа, скрита под нелеп екстериор. Първо се бе съгласила да танцува с него, после му позволи да я изведе на кино и вечеря, а накрая започна да прекарва повечето следобеди след училище гола в приземния му апартамент, ето защо Сам беше приел за даденост, че те двамата ще се оженят. В деня на пролетния бал я гържеше в обятията си и се чудеше как ли ще изглеждат като младоженци. Малко след това тя му изпрати писмо от девическия скаутски лагер, към който работеше като възпитател, за да го попита дали могат да останат приятели. Приятели? Той не бе допускал и за миг, че отношенията им подлежат на обсъждане. По-късно, в колежа към Техническия институт в Масачузетс, изживя няколко бурни нощи в общежитието с една мацка, която го свали на някакво парти, а после тя се влюби лудо в бармана на близкото заведение (който дори не си беше направил труда да я заговори), последвани

от сериозна, зряла връзка в продължение на година и половина с Дела Басет, която се дипломира и замина като доброволка към Корпуса в Зимбабве, след това още година и половина непоклатима, истинска любов с Джени О'Дауд, стигнала чак до обсъждане на годежни пръстени. Джени го обичаше с цялото си сърце и искаше да бъде с него във всеки миг от живота си, освен в тези мигове, в които не спеше със съквартиранта му. Цели два пъти, точно преди да завършат. В резултат той реши да остане известно време сам, тъй като по този начин вероятността да се сдобие със съкрушена душа и разбито сърце значително намаляваше. Положи усилия да не му пука, да не рискува, да не търси, да се шляе с момчетата, да прекарва ваканциите си сам, да работи върху себе си и да спре кабелната телевизия. Нищо от това не даде особен резултат. Вероятността да бъдеш наранен наистина е по-малка, когато не си влюбен, но, честно казано, Сам не проумяваше защо тази вероятност трябва да се отбягва.

Не проумяваше, тъй като беше от онези хора, които винаги, винаги се нуждаят от човек до себе си, но не защото се възприемат само като част от двойка или защото така имат гарантиран достъп до секс, а защото знаят, че когато не прекарваш времето си с хора, които обичаш, го прекарваш с хора, които не обичаш. Колегите му бяха готини, докато са на работа, но с тях нямаше какво да си каже след края на работното време. Докато висеше в бара с приятели, с които не се е виждал от колежа насам, си припомняше защо вече не поддържа връзка с тях. Неангажиращите разговори по време на разни партита, организирани от познати на познати, го караха да симулира интерес към неща, които изобщо не му бяха интересни.

Когато напусна Източния бряг и се премести в Сиатъл, Сам насочи вниманието си към интернет запознанствата. Не можеше да повярва, че е живял трийсет и две години, без да се сети за това по-рано. Той вярваше в компютрите, програмирането, кодираната информация, алгоритмите, числата и логиката. Баща

му беше софтуерен инженер, а също и професор по компютърни науки в университета „Джонс Хопкинс“, и Сам бе роден с убеждението, че компютрите са най-висшата религия. Другите обикновено разглеждаха онлайн запознанствата като последна възможност след неуспеха си да намерят сродна душа из необятния океан на колежа, но Сам беше привлечен от липсата на тайнственост и усложнения при тях. Запознават се с момиче, което харесвате и което ви харесва, започвате да излизате, сближавате се, споделяте все повече и повече от живота си, градите взаимно бъдещите си планове, влюбени сте дълбоко и всеотдайно един в друг, но тя все пак преспива със съквартиранта ви, докато отскачате до родния си град за уикенда... Компютрите никога не биха допуснали подобно нелогично развитие.

Онлайн запознанствата тепърва щяха да изиграят роля в живота на Сам, и то положителна роля. Всичко се случи съвсем неочаквано. Една прекалено-хубава-за-работа юнска сутрин целият екип на Сам получи следното глуповато съобщение от шефа си: „Предупреждавам ви, пишеше Джейми, че темата на ББ за СНК днес е: *Как да намерим количественото изражение на човешкото сърце*“. Джейми наричаше ББ невероятно важния Главен мениджър на компанията – шефа на шефовете, Биг Боса – и това беше една от причините Сам да харесва Джейми. Съвсем наскоро ББ беше решил, че не бива да губи времето на брилянтните си програмисти с традиционни оперативки и разпореди всеки екип да започва работния си ден с кратка среща на крак във фойето. В крайна сметка това се оказа оперативка, дълга колкото всяка друга, само че без комфорта на столовете и напикките. Джейми нарече тези срещи СНК, което теоретично означаваше „среща на крак“, но на практика подсказваше как човек се усеца след нея: „сканване на краката“. Още една причина, поради която Сам харесваше Джейми. Харесваше го още и защото не беше маниак на тема точност, което му позволи да отскачи до жилището си и да обуща по-удобни обувки.

– И така, ето за какво става дума – започна Джейми след като Сам се върна в офиса. – ББ мисли, че се нуждаем от по-добра концепция. Някои от сайтовете за запознанства обещаваат „най-забавните срещи“, други рекламират „най-висок процент бракосъчетания“, но ББ иска да вдигнем залога си. Прекалено много срещи завършват с провал и прекалено много бракове завършват с развод, значи ни трябва нещо друго. Кое е по-привлекателно от срещите и от брака?

– Приятелство по взаимна изгода? – предположи Найджъл от Австралия.

– Не. Сродната душа – поясни Джейми. – ББ иска алгоритъм, който открива сродни души. Помислете. Любовта е сложна работа – хората са толкова различни, а човешката душа е нещо, което не се подчинява на никаква логика. Трудно е да представиш едно сърце в цифри и да го програмираш. И все пак, ние сме компютърни програмисти и това е нашата работа. Трябва да го направим. Кажете ми как.

– Можем да обещаем повече секс – предложи Найджъл. – Посвободните отношения водят до по-голям шанс за секс на ранен етап от запознанството. Колкото по-далеч стигнеш на първа среща, толкова повече информация ще събереш относно сексуалната съвместимост.

– Няма да стане – възрази Раджив от Ню Делхи. – Срещите са губене на време.

По този въпрос всички софтуерни инженери, с изключение на Найджъл, бяха единодушни.

– Отегчителни са – добави Гаурав от Мумбай.

– Неловки – допълни Арнаб от Асам.

– И всички лъжат – намеси се и Джеярадж от Ченай. Петте индийски щата, които Сам беше разучил идеално, откак започна работа като софтуерен специалист бяха Делхи, Асам, Махаращра, Тамил Нагу, Западна Бенгалия. – На среща с потенциално гадже се представяш много по-зле, отколкото си всъщност,

продължи Джеярадж, – не успяваш да вържеш две последователни смислени изречения, без да изглеждаш като идиот. Заекваш, говориш тъпотии и като цяло яко се излагаш. Нищо общо с това, което си в действителност.

– Или пък се представяш по-добре, отколкото си в живота – засмя се Сам. – Кое то пак е лъжа. Премеен си с най-хубавите си грехи, имаш безупречна прическа и носиш грим, а реално по цял ден се мотаеш из къщи с развлечен анцуг и ластик за коса.

– Грим!? – погледна го Джейми с повдигната вежда.

– Ластик за коса? – зачуди се на свой ред Джеярадж.

– Трябва ни трети човек, посредник – предложи Арнаб. – Също като индийските астролози, които познават всички в селото от поколения и съчетават хората в брачни съюзи, които се сключват от най-ранно детство и продължават до смъртта.

– В много култури има нещо подобно на официален сватовник – японските накодос, еврейските шадхен. – Гаурав беше завършил антропология в Калифорнийския университет „Санта Крус“. – Има безкрайно много примери. Те са разбрали истината отдавна.

– А тя е...? – изгледа го въпросително Джейми.

– Това, което хората си въобразяват, че представляват или искат да представляват, не е това, което те представляват в действителност – заяви мъдро Гаурав. – Един опитен и проникателен възрастен много по-лесно ще ти избере партньор, като сравнително по-добре знае какво представляваш или какво искаш в действителност.

– Около мен няма проникателни възрастни! – заяви Джейми.

– Така е, но около теб има нещо по-добро – рече Сам. – Компютърни програмисти. Бихме могли да се загъбаем малко повече във виртуалната информация, която потребителите предоставят за себе си. Да видим какво издава тя, вместо да разчитаме само на думите им.

Краката на всички бяха започнали да отмаляват, затова набързо решиха, че идеята си струва.